

Govedpunkter, hvorom man har udtalt sig her i Dag, ere jo Inddelingen af Fodfolket og Uddannelsen af Rekruterne. Efterat jeg idag ved Forhandlingens Nabning har fremhævet, at jeg kunde slutte mig til de Forslag, der ere fremkomne fra Mindretallet i Udvalget i det andet Thing, vil man kunne forstaa, at Forsvaret for de Bestemmelser, som findes i Regjeringens Forslag, paa en vis Maade vil blive spagere eller rettere sagt: Jeg har ved min Udtalelse svækket mit Forsvar for disse Bestemmelser i Regjeringsforslaget. Men jeg vil dog tillade mig at fremsette nogle Bemærkninger, navnlig i Anledning af det Foredrag, vi hørte af den ærede Landssthingsmand for 6te Kreds (Magius). Han bebrejdede Regjeringens Forslag, at det bryder med den nuværende Inddeling af Hæren. Jeg formoder, at hans Mening egentlig er, at det bryder med den nuværende Inddeling af Fodfolket (Magius: Ja!); thi at det skulde indeholde et Brud paa den nuværende Inddeling af Hæren eller forandre Uddannelsen af Rekruterne, kan jeg egentlig ikke indrømme. Det er ganske vist, at der i Regjeringens Forslag er en Afvigelse fra, hvad der tidligere har været foreslaaet, navnlig i det Lovforslag, som blev forelagt i Sessionen 1872-73; men jeg beder det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer af dette Thing være overbeviste om, at det ikke er en Kaprice eller et Forgodtbefindende af Krigsministeren eller Krigsministeriet, som har foranlediget, at man netop paa disse Punkter har bragt de Bestemmelser i Forslag, som man har. Det er først sket efter en nøiere Overveelse og Prøvelse. Da jeg overtog Krigsministeriet i Juni afvige Mar, havde man allerede taget under Behandling i Krigsministeriet det Lovforslag om Hærens Revision, som havde været til Behandling i Folkethinget i den foregaaende Session. Man havde gennemgaaet det; man havde gjort sig bekendt med de Forslag, der vare fremsatte i den afgivne Betænkning, og man havde taget under Overveelse, om man burde forelægge Lovforslaget uforandret i samme Skikkelse, hvori det var forelagt sidste Gang, eller foretage Forandringer i det. Jeg fandt mig ikke foranlediget til, hvad jeg fra flere Sider blev opfordret til, at nedsette en Kommission af rent Sagkyndige, som for Krigsministeriet kunde fremkomme med Forslag til Revision af Hærløven. Inden Lovforslaget af 1872-73 blev udarbejdet, havde Hærløvens Revision været gjort til Gjenstand for en gennemgaaende Overveelse og Prøvelse i Krigsministeriet. Der forelaa fra den Tid og fra de paafølgende Mar Udtalelser fra rette Bedømmende, fra rette Sagkyndige i tilstrækkelig Mængde, saaledes at jeg tror, at Krigsministeriet maatte være i saa Henseende fuldstændig oplyst. Men dertil kommer for mig den Betragtning, at, naar jeg var gaaet til at nedsette en saadan Kommission af rent Sagkyndige, kunde jeg ikke indskrænke mig til at sige: Kommissionen har fuldstændig frie Hæn-

der, det er dens Opgave at fremkomme med Forslag om den bedst mulige Hærorganisation for Danmark; thi vilde jeg give Kommissionen en saadan fuldstændig Frihed, saa var der jo en høj Grad af Sandsynlighed for, at de Forslag, som indkom til Krigsministeriet fra Kommissionen, vilde være udgaaede fra Betragtninger, der vare hentede fra et rent militært Standpunkt, og hvor stor Betydning og Indslydelse man end vilde tillægge det, saa kunde det alene dog ikke være det Afgjørende. Vilde jeg gaa en anden Vej overfor Kommissionens Omraade og sige: Saa meget anser Regjeringen det for rigtigt og tilstedeligt at anvende paa Forsvarsvæsenet til Lands, saa vilde jeg der ved begrænse Kommissionen saaledes, at der sandsynligvis vilde komme Udtalelser, som gik ud paa at sige: Ja, med den Begrænsning, som er givet os, have vi vel kunnet bringe Noget i Forslag, men det er ikke det, som vi anse for det Rigtigste og det Bedste. Jeg tror saaledes ikke, at jeg havde været bedre faren ved Medsættelsen af en Kommission, enten med fuldstændig Frihed eller med en begrænset Opgave, end jeg havde været ved at tage de Afstykker, det Materiale, som fandtes i Krigsministeriet, til denne Behandling. Underjøgelseerne i Krigsministeriet gif deres Gang i Løbet af Sommeren, og man kom snart til Overbevisning om, paa hvilke Punkter der maatte og burde gjøres Forandring i den nu bestaaende Hærordning. Det var saaledes snart blevet klart, at man maatte og burde gaa til at foreslaa Reservebataillonernes Overgang til Liniebatailloner, Reservekadronernes Overgang til Linieeskadroner, en Udvidelse af Nyteriet og en Forøgelse af Artilleriet. Endelig maatte man opstille det Spørgsmaal: Hvorledes skal den Forsvarsstyrke, som de foreslaaede Befæstningsanlæg udkræve, organiseres, naar disse blive til Virkelighed? Hvorvidt kan man paaregne en tilstrækkelig Styrke af Forsterkningen? Hvorvidt man kan gaa til at forøge Fæstningsartilleriets Afdelinger, saavel Linien som Forsterkningen? Og endelig var man jo meget snart paa det Rene med, at de faste Kammer ved Afdelingerne maatte modtage en betydelig Udvidelse, idet Erfaringen havde vist, at de Kammer, som vare fastsatte ved Hærløven af 1867, gennemgaaende vare for svage, og at den Tilgang af værnepligtigt Befalingspersonale, som man havde gjort Regning paa, var bristet. Efterat man saaledes var kommen paa det Rene med disse Forandringer, maatte man jo anstille en Beregning over, hvilke Udgifter de vilde medføre. En Forøgelse af Nyteriets og Artilleriets Styrke medfører jo en betydelig Forøgelse af Hæsteholdet, og alene paa dette Punkt kommer der strax en meget stor, forøget aarlig Udgift. Dernæst maatte man i Krigsministeriet gjøre til Gjenstand for Overveelse, hvor meget man kunde vente, at Regjeringen i det Hele vilde indrømme, at der kan og bør anvendes paa